

ΔΥΟ
ΠΛΕΓΜΕΝΑ
ΣΤΕΜΜΑΤΑ

ΚΟΡΙΤΣΙ. ΤΕΡΑΣ. ΜΑΡΤΥΡΑΣ...

RACHEL GILLIG

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δυο πλεγμένα στέμματα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Two twisted crowns

Από τις Εκδόσεις Orbit, an imprint of Hachette Book Group, Νέα Υόρκη 2023

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rachel Gillig

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλενα Γιαννακούλα

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Rachel Gillig, 2023.

All rights reserved.

© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Lisa Marie Pompilio

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Trevillion και Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2025

ISBN 978-618-01-6266-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

RACHEL GILLIG

ΔΥΟ

ΠΛΕΓΜΕΝΑ

ΣΤΕΜΜΑΤΑ

Μετάφραση: Έλενα Γιαννακούλα

*Σε όποιον έχει νιώσει ποτέ χαμένος σε κάποιο δάσος.
Υπάρχει ένα παράξενο είδος ανεύρεσης στην απώλεια.*

Οι Δίδυμες Σκλήθρες είναι κρυμμένες σ' ένα μέρος χωρίς χρόνο. Ένα μέρος μεγάλου πόνου, αιματοχυσίας και εγκλήματος. Ανάμεσα σε αρχαία δέντρα, εκεί που η ομίχλη κόβει βαθιά μέχρι το κόκαλο, η τελευταία Κάρτα παραμένει, περιμένοντας, κοιμισμένη. Το δάσος δεν έχει κανέναν δρόμο – κανένα μονοπάτι μέσα από την παγίδα. Μόνο εγώ μπορώ να βρω τις Δίδυμες Σκλήθρες...

Επειδή εγώ τις άφησα εκεί.

Πρόλογος

Έλσπεθ

Το σκοτάδι χυνόταν μέσα στον εαυτό του – χωρίς αρχή, χωρίς τέλος. Επέπλεα σαν πλωτό σκάφος σε μια παλίρροια θαλασσινού νερού. Από πάνω μου ο νυχτερινός ουρανός είχε μαυρίσει – το φεγγάρι και τ' αστέρια κρύβονταν από βαριά σύννεφα γεμάτα νερό, που δεν αραίωναν ποτέ.

Κινούμουν χωρίς πόνο, οι μύες μου ήταν χαλαροί και το μυαλό μου ήρεμο. Δεν ήξερα πού τελείωνε το σώμα μου και πού άρχιζε το νερό. Απλώς παραδόθηκα στο σκοτάδι, χαμένη στην κίνηση των κυμάτων και τον ήχο του νερού που με τύλιγε.

Ο χρόνος περνούσε χωρίς κανένα σημάδι. Αν υπήρχε ήλιος, δεν έφτανε σ' εμένα την αυγή. Πέρασα λεπτά, ώρες και μέρες πλέοντας σε μια παλίρροια ανυπαρξίας, με το μυαλό μου άδειο, εκτός από μια σκέψη.

Άσε με να βγω.

Πέρασε κι άλλος χρόνος. Ωστόσο η σκέψη επέμενε. *Άσε με να βγω.*

Η θαλπωρή του νερού με κατάπινε ολόκληρη. Χωρίς πόνο, χωρίς αναμνήσεις, χωρίς φόβο, χωρίς ελπίδα. Ήμουν το σκοτάδι, και το σκοτάδι ήταν εγώ, και μαζί κινούμασταν με την πα-

λίρροια, παρασυρόμενοι προς μια ακτή που δεν μπορούσα ούτε να δω ούτε να ακούσω. Όλα ήταν νερό – όλα ήταν αλάτι.

Όμως η σκέψη συνέχιζε να με βασανίζει. *Άσε με να βγω.*

Δοκίμασα να πω τις λέξεις δυνατά. Η φωνή μου ακούστηκε σαν χαρτί που σκιζόταν. «Άσε με να βγω». Το έλεγα ξανά και ξανά, με το αλμυρό νερό να γεμίζει το στόμα μου. «Άσε με να βγω».

Λεπτά. Ώρες. Μέρες. *Άσε. Με. Να. Βγω.*

Τότε, μέσα από το τίποτα, εμφανίστηκε μια μεγάλη, μαύρη, αμμώδης ακτή. Πάνω της κάτι κινήθηκε. Βλεφάρισα: τα μάτια μου θόλωσαν από ένα λεπτό στρώμα αλατιού.

Ένας άντρας, ντυμένος με χρυσή πανοπλία, στεκόταν στη σκούρα ακτή, ακριβώς εκεί που έσκαγε το κύμα, και με παρακολουθούσε.

Η παλίρροια με τραβούσε όλο πιο κοντά. Ήταν γερασμένος. Έφερε το βάρος της πανοπλίας του ασάλευτος, η δύναμή του ήταν βαθιά ριζωμένη – σαν αρχαίο δέντρο.

Προσπάθησα να τον φωνάξω, αλλά ήξερα μόνο τις τέσσερις λέξεις. «Άσε με να βγω!» φώναξα. Αντιλήφθηκα το μάλλινο φόρεμά μου, το βάρος του. Με τράβηξε προς τα κάτω και γλίστρησα κάτω από την επιφάνεια, με τα λόγια μου να κόβονται. «Άσε με...»

Τα χέρια του ήταν κρύα καθώς με τράβηξε από το νερό.

Με κουβάλησε ως τη μαύρη άμμο. Όταν προσπάθησε να με σηκώσει όρθια, τα πόδια μου παράπαιαν σαν νεογέννητου ελαφιού.

Δε γνώριζα το πρόσωπό του. Όμως εκείνος γνώριζε το δικό μου.

«Έλσπεθ Σπιντλ», είπε σιγανά, τα μάτια του –τόσο παράξενα και κίτρινα– με παγίδεψαν. «Σε περιμένα».

ΜΕΡΟΣ Ι

Να Ματώσεις

1

Ρείβιν

Τα χέρια του Ρείβιν αιμορραγούσαν. Δεν το είχε προσέξει, μέχρι που είδε το αίμα να πέφτει. Με τρία χτυπήματα στη βελούδινη άκρη του Καθρέφτη, της μοβ Κάρτας Πρόνοιας, ο Ρείβιν είχε σβήσει τον εαυτό του. Ήταν εντελώς αόρατος. Τα δάχτυλά του, οι αρθρώσεις των δαχτύλων του για την ακρίβεια, έσκαψαν το σκληρό χώμα στον πάτο της αρχαίας κάμαρας στην άκρη του λιβαδιού.

Δεν είχε καμία σημασία. Τι ήταν άλλο ένα κόψιμο, άλλη μια ουλή; Τα χέρια του Ρείβιν δεν ήταν παρά μόνο απλά εργαλεία. Όχι τα εργαλεία ενός κυρίου, αλλά ενός στρατιώτη – του Λοχαγού των Γερόλυκων. Ενός ληστή.

Ενός προδότη.

Η ομίχλη εισχωρούσε στο δωμάτιο από το παράθυρο. Ξεγλιστρούσε μέσα από τις ρωγμές της σάπιας οροφής, με το αλάτι να γδέρνει τα μάτια του Ρείβιν. Μια προειδοποίηση, ίσως, ότι αυτό που έφαχνε στη βάση της ψηλής, πλατιάς πέτρας δεν ήθελε να βρεθεί.

Ο Ρείβιν δεν έδωσε σημασία στην ομίχλη. Ήταν κι εκείνος από αλάτι· από ιδρώτα, αίμα και μαγεία. Ακόμα κι έτσι, τα σκληρά του χέρια δεν μπορούσαν να συγκριθούν με το χώμα

στο κάτω μέρος του δωματίου. Ήταν αδυσώπητο, τραχύ από τον χρόνο, έσκιζε τα νύχια του Ρείβιν και άνοιγε πληγές στα χέρια του. Παρ' όλα αυτά, εκείνος έσκαβε, τυλιγμένος στην παγωνιά της Κάρτας του Καθρέφτη, και το δωμάτιο στο οποίο έπαιζε τόσο συχνά όταν ήταν παιδί μεταμορφωνόταν μπροστά στα μάτια του σε κάτι τερατώδες – ένα μέρος λαϊκής παράδοσης, θανάτου.

Ένα μέρος τεράτων.

Είχε ξυπνήσει πριν από ώρες, ο ύπνος του διακόπηκε από απότομους και βίαιους σπασμούς και διαπεραστικά κίτρινα μάτια. Η φωνή της Έλσπεθ Σπιντλ μια παραφωνία που αντηχούσε στο μυαλό του.

Ήταν το κάστρο του... εκείνο που ρημάζει ερειπωμένο, του είχε πει, με τα ανθρακί μάτια της βρεγμένα από τα δάκρυα καθώς μιλούσε για τον Βασιλιά Ποιμένα, τη φωνή στο κεφάλι της. Είναι θαμμένος κάτω από την πέτρα στο δωμάτιο του Κάστρου Γιου.

Ο Ρείβιν είχε φύγει τρέχοντας από το κρεβάτι του και είχε ιππεύσει από το Στόουν σαν φάντασμα στον άνεμο για να φτάσει στο δωμάτιο. Καθόταν σ' αναμμένα κάρβουνα – απεγνωσμένος για την αλήθεια. Επειδή τίποτα απ' αυτά δεν έμοιαζε αληθινό. Ο Βασιλιάς Ποιμένας, με τα κίτρινα μάτια και τη γλοιώδη, μοχθηρή φωνή, παγιδευμένος στο μυαλό μιας κοπέλας. Ο Βασιλιάς Ποιμένας, που υποσχέθηκε να τους βοηθήσει να βρουν τη χαμένη κάρτα των Δίδυμων Σκληθρών.

Ο Βασιλιάς Ποιμένας, νεκρός εδώ και πεντακόσια χρόνια.

Ο Ρείβιν γνώριζε τον Θάνατο – τον είχε επιβάλει. Είχε δει το φως να σβήνει από τα μάτια ανθρώπων. Είχε ακούσει πνιχτές, ύστατες πνοές. Δεν υπήρχε τίποτα, πάρα μόνο φαντάσματα στην άλλη πλευρά του πέπλου, καμιά ζωή μετά τον Θάνατο. Για κανέναν άνθρωπο, πορτοφολά ή ληστή – ούτε καν για τον Βασιλιά Ποιμένα.

Κι όμως.

Δεν ήταν όλο το χώμα στη βάση της πέτρας σκληρό. Κάποιο ήταν ήδη ανακατεμένο. Κάποιος είχε βρεθεί εκεί πριν απ' αυτόν – πρόσφατα. Η Έλσπεθ, ίσως, ψάχνοντας για απαντήσεις, όπως κι εκείνος. Είχε σκάψει στη βάση της πέτρας. Εκεί, κρυμμένη μια παλάμη κάτω από το σκληρυμένο έδαφος, υπήρχε μια λαξευμένη επιγραφή. Μια απλή λέξη που έγινε δυσανάγνωστη με τον χρόνο. Μια ταφόπλακα.

Ο Ρέιβιν συνέχισε να σκάβει. Όταν το νύχι του βγήκε και η ερεθισμένη άκρη του δαχτύλου του χτύπησε κάτι ψυχρό, κοφτερό, έβρισε και πετάχτηκε προς τα πίσω. Το σώμα του ήταν αδύνατο, αλλά το αίμα του όχι. Κυλούσε, ένα έντονο πορφύρο κόκκινο που εμφανιζόταν τη στιγμή που έφευγε από το χέρι του και σκορπιζόταν στην τρύπα που είχε σκάψει – η γη διψούσε γι' αυτό.

Κάτι ήταν κρυμμένο στη γη περιμένοντας. Όταν ο Ρέιβιν το ακούμπησε, ήταν αιχμηρότερο από πέτρα, ψυχρότερο από το χώμα.

Ατσάλι.

Με την καρδιά στον λαιμό, έσκαψε μέχρι να ξεθάψει ένα σπαθί. Κειτόταν βρόμικο μέσα στη γη, καλυμμένο με χώμα. Όμως δεν υπήρχε αμφιβολία για την κατασκευή του – σφυρηλατημένο ατσάλι με καλλιτεχνικά σχεδιασμένη λαβή, υπερβολικά περιτέχνη για να είναι ξίφος στρατιώτη.

Άπλωσε το χέρι του να το πιάσει το αλάτι στον αέρα τρύπησε τα πνευμόνια του καθώς έπαιρνε σύντομες, πυρετώδεις ανάσες. Αλλά προτού μπορέσει ο Ρέιβιν να τραβήξει το σπαθί, πρόλαβε να δει τι ήταν θαμμένο κάτω απ' αυτό.

Ήταν τοποθετημένο άψογα, ανενόχλητο εδώ και αιώνες. Ένα γλομό, στρογγυλό αντικείμενο. Ανθρώπινο. Σκελετικό.

Μια σπονδυλική στήλη.

Οι μύες του Ρέιβιν κλείδωσαν. Το στόμα του στέγνωσε και η ναυτία ανέβηκε από το στομάχι του στον λαιμό του. Το αίμα

συνέχισε να στάζει από το χέρι του στο χώμα. Και με κάθε σταγόνα που έχανε κέρδιζε ένα θραύσμα οδυνηρής διαύγειας: Το Μπλάντερ ήταν γεμάτο μαγεία. Υπέροχη, τρομερή μαγεία. Αυτό ήταν το σώμα του Βασιλιά Ποιμένα. Ήταν πραγματικά νεκρός. Μα η ψυχή του συνέχιζε να υπάρχει, θαμμένη βαθιά μέσα στην Έλσπεθ Σπιντλ, τη μόνη γυναίκα που είχε αγαπήσει ποτέ ο Ρείβιν.

Βγήκε τρέχοντας από το δωμάτιο παίρνοντας μαζί του το σπαθί.

Σκύβοντας κάτω από τον ίταμο απέξω, ο Ρείβιν έβηξε, παλεύοντας με την τάση του να ξεράσει. Το δέντρο ήταν παλιό, τα κλαδιά του απεριποίητα, η φυλλωσιά του αρκετά ογκώδης για να κρατήσει την πρωινή βροχή μακριά από το μέτωπό του. Έμεινε έτσι αρκετή ώρα, σκυμμένος, παγωμένος μέχρι το κόκαλο, με τους χτύπους της καρδιάς του απρόθυμους να σταθεροποιηθούν.

«Τι δουλειά έχεις να σκάβεις, Κοράκι;»

Ο Ρείβιν στράφηκε, με τη λαβή από ελεφαντόδοντο του στίλετου του στο χέρι. Αλλά ήταν μόνος του. Το λιβάδι ήταν άδειο, εκτός από το μακρύ ξερό χορτάρι το στενό μονοπάτι της επιστροφής στο Κάστρο Γιου ήταν αφρούρητο.

Η φωνή τον κάλεσε ξανά, πιο δυνατά από πριν. «Με άκουσες, πουλί;»

Καθισμένο στον ίταμο πάνω από το κεφάλι του Ρείβιν, με τα πόδια να κρέμονται από την άκρη του γερασμένου κλαδιού, βρισκόταν ένα κορίτσι. Ήταν νέα –μικρότερη από τον αδελφό του τον Έμορι–, ένα παιδί όχι μεγαλύτερο από δώδεκα χρονών. Τα μαλλιά της έπεφταν σε σκούρες πλεξούδες στους ώμους της, μερικές σκόρπιες τούφες πλαισιώναν το πρόσωπό της. Ο μανδύας της ήταν άβαφος, γκριζο μαλλί με περίτεχνα ραμμένο γιακά. Ο Ρείβιν έψαξε για κάποιο οικογενειακό έμβλημα, αλλά δεν υπήρχε.

Δεν την αναγνώριξε. Σίγουρα θα θυμόταν ένα τόσο εντυπωσιακό πρόσωπο – μια τόσο ξεχωριστή μύτη. Τόσο έντονα, κίτρινα μάτια.

Κίτρινα.

«Ποια είσαι;» είπε ο Ρέιβιν, με τη φωνή του να γδέρνει τον λαιμό του.

Τον παρακολουθούσε μ' εκείνα τα κίτρινα μάτια, γέροντας το κεφάλι της στο πλάι σαν γεράκι. «Είμαι η Τίλι», απάντησε.

«Τι κάνεις εδώ, Τίλι;»

«Αυτό που έκανα πάντα», είπε. Για μια στιγμή τού θύμισε την Τζέσπιρ όταν ήταν κοριτσάκι. «Περιμένω».

Η βροχή έπεφτε με το τουλούμι και μεταφερόταν από τον γρήγορο άνεμο. Σταγόνες βομβάρδιζαν το πλάι του προσώπου του Ρέιβιν και ο αέρας έπιασε την κουκούλα του και την τράβηξε από το μέτωπό του. Σήκωσε το χέρι του, προστατεύοντας τα μάτια του από το τσουξίμο.

Όμως το κορίτσι στο δέντρο παρέμεινε ακίνητο, αν και το κλαδί από κάτω του έτρεμε και τα φύλλα του ίταμου σφύριζαν στον άνεμο. Ο μανδύας της δε μετακινήθηκε – ούτε καν μια τούφα απ' τα μαλλιά της. Το νερό και ο άνεμος έμοιαζαν να περνούν εντελώς από μέσα της, σαν να ήταν φτιαγμένη από ομίγλη, από καπνό.

Από το τίποτα.

Μόνο τότε ο Ρέιβιν θυμήθηκε ότι χρησιμοποιούσε ακόμη τον Καθρέφτη.

Αυτός ήταν ο σκοπός του – γι' αυτό είχε εγκαταλείψει τον ύπνο και είχε έρθει στο δωμάτιο. Είχε σκάψει με γυμνά δάχτυλα, το αίμα του συνάντησε κόκαλο και βρήκε το λείψανο του Βασιλιά Ποιμένα. Όμως η Κάρτα του Καθρέφτη είχε τις απαντήσεις που πραγματικά αναζητούσε.

Είχε χρησιμοποιήσει τον Καθρέφτη χιλιάδες φορές στο παρελθόν για να γίνει αόρατος. Όμως ο Ρέιβιν πάντα πρόσεχε

να μην τον χρησιμοποιεί πολλή ώρα. Δεν είχε καμία επιθυμία να υποστεί τις αρνητικές συνέπειες της Κάρτας – να δει πέρα από το πέπλο σ’ έναν κόσμο πνευμάτων. Ποτέ δε θέλησε να μιλήσει σε ένα φάντασμα.

Έως τώρα.

Ο Ρείβιν καθάρισε τον λαιμό του. Δεν ήξερε τίποτα για τα φαντάσματα ή για την ιδιοσυγκρασία τους. Ήταν όπως ήταν όταν πέθαναν; Η μήπως η μεταθανάτια ζωή τους είχε... ξαναφτιάξει;

Ύψωσε τη φωνή του κόντρα στον άνεμο. «Ποιον περιμένεις, Τίλι;»

Τα μάτια του κοριτσιού στράφηκαν στο σπαθί που κρατούσε στο χέρι του, και μετά επέστρεψαν στο δωμάτιο.

«Ξέρεις τον άντρα που είναι θαμμένος εκεί;» ρώτησε ο Ρείβιν.

Το κορίτσι γέλασε, με τη φωνή του ξαφνικά απότομη. «Όσο καλά γνωρίζω αυτό το λαγκάδι, πουλί. Όσο καλά γνωρίζω αυτό το δέντρο και όλα τα πρόσωπα που έχουν περάσει τον χρόνο τους κάτω απ’ αυτό». Έστριψε το δάχτυλό της στην ουρά της κοτσίδας της. «Τον έχεις ακουστά, υποθέτω». Τα χείλη της κύρτωσαν σε ένα χαμόγελο. «Είναι ένας παράξενος άνθρωπος ο πατέρας μου. Επιφυλακτικός. Συνετός. Φρόνιμος».

Η αναπνοή του Ρείβιν κόμπασε. «Ο Βασιλιάς Ποιμένας είναι ο πατέρας σου;»

Το χαμόγελό της έσβησε, τα κίτρινα μάτια της ήταν απόμακρα, απλανή. «Δεν τον έθαιψαν όπως αρμόζει σε Βασιλιά. Ίσως γι’ αυτό εκείνος δεν...» Το βλέμμα της επέστρεψε στον Ρείβιν. «Δεν τον έχεις δει με την Κάρτα σου του Καθρέφτη, έτσι δεν είναι; Υποσχέθηκε ότι θα μας έβρισκε όταν περνούσε από το πέπλο. Αλλά δεν έχει έρθει».

«Μας;»

Το κορίτσι γύρισε, με τα μάτια του να διατρέχουν το δάσος

στην άλλη πλευρά του λιβαδιού. «Η μητέρα είναι κάπου εκεί πέρα. Δεν έρχεται τόσο συχνά όσο παλιά. Ο Ίλικ και ο Άφτον βρίσκονται κοντά στη συλλογή αγαλμάτων. Ο Φένλι και ο Λε-νός δεν απομακρύνονται από το κάστρο σας». Το μέτωπό της συνοφρυώθηκε. «Ο Μπένετ είναι συνήθως κάπου αλλού. Δεν πέθανε εδώ. Όχι όπως οι υπόλοιποι από εμάς».

Πέθανε. Ο λαιμός του Ρείβιν σφίχτηκε. «Είναι... η οικογένειά σου; Η οικογένεια του Βασιλιά Ποιμένα;»

«Περιμένουμε», είπε, σταυρώνοντας τα χέρια της πάνω στο στήθος της. «Τον πατέρα».

«Γιατί δεν επιστρέφει;»

Το κορίτσι δεν απάντησε. Το βλέμμα της μετακινήθηκε στην άλλη πλευρά του λιβαδιού, προς τα ερείπια. «Νόμιζα ότι άκουσα τη φωνή του», μουρμούρισε. «Είχε πέσει η νύχτα. Ήμουν μόνη, εδώ, στο αγαπημένο μου δέντρο». Τα μάτια της στράφηκαν απότομα στον Ρείβιν. «Σε είδα, Κοράκι. Ήρθες όπως πάντα με τον μαύρο μανδύα σου, τα γκριζα μάτια σου έξυπνα, το πρόσωπό σου εξασκημένο. Μόνο που αυτή τη φορά δεν ήσουν μόνος σου. Μια γυναίκα ήρθε μαζί σου. Μια παράξενη γυναίκα, με μάτια που έλαμπαν χρυσοκίτρινα, σαν τα δικά μου. Σαν του πατέρα».

Τα σωθικά του Ρείβιν δέθηκαν κόμπος.

«Σας παρακολούθησα και τους δυο να φεύγετε, αλλά η κοπέλα επέστρεψε». Η Τίλι άπλωσε το δάχτυλο, δείχνοντας το παράθυρο της αίθουσας. «Μπήκε. Τότε ήταν που τα άκουσα... τα τραγούδια που συνήθιζε να σιγοτραγουδάει ο πατέρας μου καθώς έγραφε το βιβλίο του. Αλλά όταν μπήκα, αυτός δεν ήταν εκεί. Ήταν η γυναίκα που σιγοτραγουδούσε καθώς σκάλιζε με τα χέρια της το χώμα πάνω από τον τάφο του πατέρα».

«Έλσπεθ», ψιθύρισε ο Ρείβιν, και το όνομα έκλεψε κάτι από μέσα του. «Το όνομά της είναι Έλσπεθ».

Η Τίλι δε φαινόταν να τον ακούει. «Δυο φορές η κοπέλα

επισκέφτηκε και έσκαψε στην ταφόπλακά του. Περιπλανήθηκε στο λιβάδι, στα ερείπια. Τα χείλη της τραβήχτηκαν σε μια σφιχτή γραμμή. «Αλλά όταν ξημέρωσε, τα κίτρινα μάτια της έγιναν ανθρακί. Έτσι επέστρεψα εδώ, στον τάφο του. Για να παρακολουθώ. Και να περιμένω».

Ο Ρέιβιν δεν είπε τίποτα, το μυαλό του έψαχνε απαντήσεις που δεν είχε. Θυμήθηκε εκείνη τη νύχτα που είχε φέρει την Έλσπεθ στο δωμάτιο. Είχε χαραχτεί στη μνήμη του. Μπορούσε ακόμη να μυρίσει τα μαλλιά της, να νιώσει το μάγουλό της στην παλάμη του. Την είχε φιλήσει έντονα και τον είχε φιλήσει κι εκείνη. Κάθε κομμάτι του ήθελε κάθε κομμάτι της.

Όμως εκείνη είχε απομακρυνθεί, με τα μάτια της ορθάνοιχτα, με ένα τρέμουλο στη φωνή της. Είχε φοβηθεί κάτι μέσα στο δωμάτιο. Τότε ο Ρέιβιν ήταν σίγουρος ότι ήταν εκείνος που είχε φοβηθεί. Αλλά τώρα ήξερε ότι ήταν κάτι άλλο – κάτι πολύ μεγαλύτερο από εκείνον, κάτι που κουβαλούσε πάντα μαζί της.

Τα μάτια του στράφηκαν απότομα πίσω στο κορίτσι στον ίταμο. «Τι συνέβη στον πατέρα σου;»

Η Τίλι δεν απάντησε.

Ο Ρέιβιν προσπάθησε ξανά. «Πώς πέθανε;»

Η μικρή κοίταξε αλλού, με τα δάχτυλά της να χορεύουν σε μια άηχη μελωδία στο κλαδί του ίταμου. «Δεν ξέρω. Μ' έπιασαν πρώτη». Η φωνή της έγινε πιο σιγανή. «Πέρασα μέσα από το πέπλο πριν από τον πατέρα μου και τ' αδέρφια μου».

Δεν ήταν η ψυχρότητα του Καθρέφτη που εισχωρούσε στον Ρέιβιν. Ήταν κάτι άλλο. Ένα ερώτημα στο οποίο, στη σκοτεινή γωνιά του μυαλού του, ήξερε ήδη την απάντηση. «Ποιος σε σκότωσε;» ρώτησε.

Εκείνα τα κίτρινα μάτια έλαμψαν. Έπεσαν πάνω στον Ρέιβιν «Ξέρεις το όνομά του», είπε εκείνη. Η φωνή της έγινε χαμηλή, ένας βαθύς, τραχύς ψίθυρος. «Ρόουαν».

Το έμβλημα του Βασιλιά πέρασε στιγμιαία από το μυαλό του Ρέιβιν. Η σημαία του θείου του – η ανυποχώρητη αγριοσορβιά. Κόκκινο δρεπάνι, πράσινα μάτια. Θηρευτές, βάρβαροι.

Οικογένεια.

Τα ματωμένα χέρια του Ρέιβιν έτρεμαν.

«Περιμένουμε πολύ καιρό τον πατέρα», είπε η Τίλι, σηκώνοντας το βλέμμα της σαν να μιλούσε τώρα μόνο στον ίταμο. Η φωνή της έγινε σκληρή, τα δάχτυλά της κύρτωσαν πάνω στα πόδια της σαν νύχια ζώου. «Θα συνεχίσουμε να περιμένουμε μέχρι να τελειώσει το έργο του».

Μια ανατριχίλα ανέβηκε στον λαιμό του Ρέιβιν. Σκέφτηκε το πλάσμα στο σώμα της Έλσπεθ Σπιντλ – τα κίτρινα μάτια και τα δόλια, μελιστάλαχτα λόγια που ειπώθηκαν στο μπουντρούμι. Μια υπόσχεση να βοηθήσει να βρεθεί η χαμένη Κάρτα των Δίδυμων Σκληθρών.

Μόνο που ο Ρέιβιν ήξερε πως κάτι τέτοιο δεν επρόκειτο να συμβεί. Καμία υπόσχεση δεν έρχεται άνευ αμοιβής. Το Μπλάντερ ήταν ένας τόπος μαγείας – ανταλλαγών και παζαριών. Τίποτα δεν ήταν δωρεάν. «Τι θέλει ο Βασιλιάς Ποιμένας;» ρώτησε το κορίτσι-πνεύμα. «Τι επιδιώκει;»

«Ισορροπία», απάντησε εκείνη, γέροντας το κεφάλι σαν αρπακτικό πουλί. «Να διορθώσει τρομερές αδικίες. Να ελευθερώσει το Μπλάντερ από τους Ρόουαν». Τα κίτρινα μάτια της μισόκλεισαν, μοχθηρά και απόλυτα. «Να εισπράξει αυτά που του οφείλονται».

*Οι Δίδυμες Σκλήθρες είναι
κρυμμένες σ' ένα μέρος χωρίς χρόνο.*

*Ανάμεσα σε αρχαία δέντρα, εκεί όπου η ομίχλη
κόβει βαθιά μέχρι το κόκαλο, η τελευταία
Κάρτα παραμένει, περιμένοντας, κοιμισμένη.*

Το Βασίλειο του Μπλάντερ κινδυνεύει,
υποδουλωμένο στα χέρια ενός τυραννικού
βασιλιά και της σκοτεινής μαγείας του.

Η Έλσπεθ και ο Ρέιβιν έχουν καταφέρει να συγκεντρώσουν
όλες τις Κάρτες Πρόνοιας, εκτός από μία – την πιο σημαντική,
αυτή των Δίδυμων Σκληθρών. Πια να βρουν την κάρτα πριν
από την Ισημερία και να ελευθερώσουν το βασίλειο,
θα χρειαστεί να ταξιδέψουν μέσα από το επικίνδυνο,
ομιχλώδες δάσος. Και ο μόνος που μπορεί να τους
οδηγήσει είναι ο Εφιάλτης, το τέρας στο μυαλό
της Έλσπεθ, που μοιράζεται κάθε σκέψη της.

Μόνο που ο Εφιάλτης
δε θέλει πια να μοιράζεται...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6266-0

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30259